

375, 2198 úř. sb.). Trest tuhého vězení, v prvním odstavci Šu 58 zákona čís. 123 z roku 1920 stanovený bylo tudíž možno zmírniti (změniti) podle Šu 266 tr. ř. v trest jednoduchého vězení. Další jeho záměna v pokutu peněžitou podle Šu 261 tr. zák. byla nepřípustna. Nedbal-li nalézací soud této hranice zaměňovacího práva a uložil-li obžalovanému za přečin Šu 58 zákona trest na penězích, vykročil tím z mezí svého práva zaměňovacího, takže výrok o trestu je zmatečným podle čís. 11 Šu 281 tr. ř.

Čís. 2355.

Ke zločinu podle Šu 85 b) tr. zák. vyhledává se v subjektivním směru poškození úmyslné, t. j. spojené s vědomím pachatelovým, že svým úmyslným (nikoliv pouze zaviněným nebo lehkomyšlným) jednáním způsobuje majetkovou škodu, a kromě toho ještě vědomí, že z úmyslného poškození věci může vzejíti některé nebezpečí Šu 85 b) tr. zák.

Návod (§ 5 tr. zák.) k zločinu Šu 85 b) tr. zák. předpokládá působení na vůli svedeného, by ú m y s l n ě poškodil cizí majetek, a vědomí, že z toho podle okolností případu může vzejíti ono nebezpečí.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1926, Zm I 186/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 4. února 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu veřejného násilí poškozením cizího majetku ve smyslu §§ů 5 a 85 b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upřítí oprávnění, pokud, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti Šu 281 čís. 9 a) a 10 tr. ř., vytýká rozsudku mylný výklad zákona po stránce subjektivní. Napadeným rozsudkem ve směru subjektivním zjištěný předpoklad, že stěžovatel mohl a musel předvídati, že střelením z praku proti automobilu bylo spojeno nebezpečí pro život a zdraví řidiče auta, nenaplnuje ještě skutkové podstaty spoluviny (v souzeném případě svedení) na zločinu podle Šu 85 b) tr. zák. K zločinu tomu vyhledává se úmyslné poškození cizího majetku, totiž poškození, spojené s vědomím pachatelovým, že svým ú m y s l n ý m (n i k o l i v p o u z e z a v i n ě n ý m n e b l e h k o m y s l n ý m) jednáním způsobuje majetkovou škodu, a kromě toho ještě vědomí, že z úmyslného poškození věci může vzejíti některé nebezpečí Šu 85 písm. b) tr. zák. K obojím těmto složkám musí se nésti i jednání návodcovo, musí tedy býti o něm zjištěno, že radou, rozkazem neb jiným v Šu 5 tr. zák. uvedeným způsobem působil na vůli svedeného (pří-
mého pachatele), by ú m y s l n ě (v onom smyslu slova) poškodil cizí majetek, a musil si kromě toho i uvědomiti, že z toho úmyslného poško-

zení může podle okolností případu vzejítí nějaké nebezpečí v §u 85 b) tr. zák. uvedené. Schází-li ten neb onen předpoklad na straně svedeného, nikoli však na straně návodcově, lze svedeného stíhati pouze pro přestupek §u 468 neb 431 tr. zák., návodce však jako přímého pachatele pro zločin §u 85 b) tr. zák.; neuvědomil-li si však návodce některé z těchto náležitostí, přichází i u něho v úvahu pouze zavinění pro ony přestupky, a vytýká stěžovatel správně, že by v případě, kdyby stěžovatel z pouhé svévole nebo nerozvážnosti byl vyzval Josefa P-a, by střílel z praku na auto, výzva taková mohla být posuzována pouze jako neopatrnost s hlediska §u 431 tr. zák.

Čís. 2356.

I skutková podstata přečinu podle druhého odstavce §u 303 tr. zák. (ve znění zákona z 20. února 1919, čís. 111 sb. z. a n.) předpokládá, že závadný projev stal se v době, po kterou byl pachatel místně a pro obecnostvo poznatelně v bezprostředním vztahu k náboženskému úkonu a na místě k úkonu tomu určeném, třebas výkon úkonu sám ještě nepočal nebo se již skončil.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1926, Zm II 109/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Moravské Ostravě ze dne 22. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 303 odst. druhý tr. zák., a zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a krajskému soudu v Moravské Ostravě uložil, by věc znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud se vývodech, jimiž doličuje formální důvod zmatečnosti podle čís. 5 §u 281 tr. ř., dovozuje, že nalézací soud neudal ve svém rozsudku důvodů pro výrok, že obžalovaný pronesl závadná slova při úkonu náboženském, a v dalších svých vývodech s hlediska zmatku čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. uplatňuje, že obžalovaný pronesl závadná slova po skončení náboženského úkonu — sestávajícího ze mše a požehnání — bez souvislosti s ním. Tyto vývody stížnosti poukazují zřetelně k námitce, že skutková podstata přečinu podle druhého odstavce §u 303 tr. zák. (ve znění zákona ze dne 20. února 1919, čís. 111 sb. z. a n.), jímž byl obžalovaný uznán vinným, není tím, co na skutečnostech v rozsudku zjištěno, naplněna, protože nejsou zjištěny skutkové okolnosti, které by opodstatňovaly zákonnou známku stanovenou tím, že zákon — používaje obratu »při úkonu náboženském, zejména při . . . shromážděních« předločky »při« — požaduje určitý místní, časový a jinaký vztah závadného projevu k náboženskému úkonu. Tato skutkovou podstatou přečinu předpokládaná souvislost projevu s náboženským úkonem jest dána, stal-li